

Ett syndikalistiskt dokument

Albert Jensen

1948

Utvecklingen i världen går i riktning av ökad spänning mellan staterna och skärpta motsättningar mellan de maktgrupperingar som bestämmer deras politik. Fortsätter den som hittills, måste ett tredje världskrig bli den oundvikliga följden.

De maktägande värvade folkens medverkan till första världskriget under förespeglningar, att kriget skulle föras för krossandet av militarismen och säkerställandet av freden. Resultatet blev ökad militarism och ett nytt världskrig. Massornas medverkan till det andra världskriget vanns under parollen om fascismens och nazismens utrotande och säkerställandet av freden och demokratin. Resultatet vet vi: mera fascism, beskärande av de mänskliga fri- och rättigheterna, en ökad tendens till statstotalism, vilket innebär att demokratin ställes på avskrivning samt slutligen ivriga och omfattande förberedelser till ett tredje världskrig.

Om folkens vilja till fred och frihet råder ingen tvekan. Under sådana förhållanden måste hela ansvaret för det nuvarande tillståndet och den pågående utvecklingen med dess tendenser till totalism och krig helt läggas på det rådande stats- och regeringssystemet, vilket ådagalagt sin fullständiga oduglighet och oförmåga att inrikespolitiskt såväl som utrikespolitiskt ordna det fredens och frihetens samliv, som är folkens högsta önskan. Herravälde föder oundvikligt slaveri.

Raserandet av detta system är därmed ofrånkomligt. Den moderna staten med en krigsalstrande nationalism som följeslagare måste avlösas av ett federativt system, ett folkens federerade Europa varigenom en på ömsesidig solidaritet byggd på mellanfolklig samverkan i fredens tecken möjliggöres.

Uppdelningen i ett öst- och ett västblock är ett uttryck för den rivalitet och maktkamp som råder mellan de härskande regimerna, och måste innebära en allt mer överhängande risk för ett nytt världskrig. Det under sovjetrysk ledning stående östblocket konstituerades först och det av de anglosachsiska stormakterna dominerande västblocket kom som ett logiskt svar härpå. Den ryska bolsjevidiktaturen bär det tyngsta ansvaret för denna utveckling, vilken självfallet befrämjats av den politik de kapitalistiska staterna fört och för.

Den ryska expansionspolitiken genom infiltrering och under medverkan av femte kolonner är ett överhängande hot såväl mot freden som friheten och allt mänskligt framåtskridande. Femte kolonnpolitiken syftar att förvandla alla europeiska länder till lydstaten under Sovjetunionen. Krossandet av friheten och demokratin i det ena östeuropeiska landet efter det andra, vilket skett med hjälp av de femte kolonner som kommunistpartierna utgör, visar i blixtbelysning den fara som kan bli överhängande även för Sveriges vidkommande.

SAC är för sin del beredd att med alla de medel som står den till buds upptaga en beslutsam kamp mot kommunismen och de krafter som arbetar för att låta Sverige dela det öde som vederfarits Tjeckoslovakien och andra stater i östra Europa.

När man från kommunistiskt håll demagogiskt talar om arbetarklassens enhet förklarar vi, att det icke kan finnas någon enhet eller enighet mellan oss och en riktning som målmedvetet och systematiskt strävar att upprätta sin egen diktatur över alla andra riktningar och rörelser. Den bolsjeviska diktaturen representerar statstotalismen i dess högsta potens och leder obönhörligt till såväl arbetarklassens som den övriga mänsklighetens förslavande. Den leder icke till socialism utan till den värsta och vederstyggligaste formen av kapitalism, nämligen statskapitalism. Kommunismens seger är socialismens död. Som frihetliga socialister måste det vara vår uppgift att öppet bekämpa kommunismen och den totalitära regim den eftersträvar.

Samtidigt anklagar vi de brittiska och amerikanska regeringarna och de kapitalistiska intressegrupper som står bakom dem för att de genom sin politik stödjer de portugisiska, spanska och grekiska diktaturerna och därmed vidmakthåller den fascism och statstotalism för vars nedkämpande man lockade folkens miljoner att offra sina liv i kriget. Med denna politik arbetar de också den ryska despotismen i händerna genom att massor av arbetare i skilda länder bibringas uppfattningen att

kommunismen kämpar för fred, folkfrihet och demokrati och att det endast är genom uppslutning kring kommunismen som folken kan undgå fascismen och statstotalismen.

Denna av kapitalistiska och imperialistiska maktsträvanden dirigerade politik är liksom den ryska expansionspolitiken ett hot mot friheten, ett hot mot demokratin och ett hot mot freden. Den ena som den andra måste öppet och hänsynslöst bekämpas av alla som vill slå vakt kring frihet och människovärde. Fascismen är icke död och kommer icke att dö så länge de s. k. demokratierna bildar skyddsgarde kring de spanska och grekiska folkens bloddrypande bödlar och medverkar till upprätthållande av totalitära regimer sådana som Peróns i Argentina.

Vi manar alla socialister, arbetare, alla frihetsälskande människor över huvud taget, att bekämpa alla strävanden och rörelser som siktar till mänsklighetens förslavande under diktatur och statstotalism, och att slå allt fastare vakt om freden och friheten förutan vilka inget mänskligt framåtskridande hän mot bättre, ljusare och tryggare förhållanden i världen är möjligt.

Ovanstående uttalande antogs av SAC:s Centralkommitté på dess årsmöte den 2 april. Det är förut publicerat i dagspressen, men som ett dokument av viss historisk betydelse har vi ansett, att det bör införas i tidskriften till tjänst för de kamrater som önskar bevara det. Det kommer att diskuteras.

Mycket av det som här säges är sagt många gånger förut. Annat har blivit sagt fast mindre klart. Men mot myten om arbetarklassens enhet och enighet har det icke tidigare tagits ståndpunkt som här. Och det är en viktig sak.

Den imperialistiska expansionspolitiken som Sovjet fört under och efter det sista världskriget har öppnat ögonen på oss syndikalister på ett annat sätt än förut. Den visar oss att mänskligheten i dag står inför ett ödesavgörande. Det gäller om Sovjet och bolsjevismen skall förverkliga sitt imperialistiska mål att erövra först Europa och därefter den övriga delen av världen, det gäller om bolsjevismen skall upprätta en världsstat på diktaturens grund med utrotande av alla mänskliga fri- och rättigheter, eller om mänskligheten skall välja det demokratiska styrelsesystem som i någon mån ger människan personlig frihet och ger henne möjligheter att sammansluta sig och propagera för en demokratisk fullkomning av samhällsförhållandena, en fullkomning som småningom kan leda till förverkligandet av den fria socialismens mål.

Det är naturligtvis inte bara bolsjevismen som utgör en fara för en sådan utveckling, också den kapitalistiska tendensen i riktning av en statstotalistisk utveckling konstituerar en fara, som likaledes måste mötas med all beslutsamhet. Men denna fara står klar i medvetandet för den frihetliga socialismens anhängare medan däremot bolsjevismens maktsträvanden maskeras som en "befrielseprocess" syftande till hela mänsklighetens frigörelse. Det är speciellt mot denna förljugenhet det ovanstående uttalandet vänder sig med den nödvändiga skärpa, som tidsläget kräver. Bolsjevismen söker att framställa det som en plikt för hela arbetarklassen att i det proletära klassmedvetandets och den proletära enighetens namn kämpa för den ryska "socialismens" seger, en seger som skulle leda till ett kanske århundradelångt förslavande av hela mänskligheten och icke minst av arbetarklassen. Den statskupp som i februari genomfördes av de tjeckoslovakiska bolsjevikerna har kanske mer än något annat hjälpt till att öppna ögonen även på den frihetliga socialismens anhängare. Denna statskupp behandlas i en särskild artikel i detta nummer, och den förtjänar ett särskilt studium. Den är ett exempel på hur en bolsjevikisk infiltrering i ett demokratiskt samhälle kan överrumplande och plötsligt leda till ett helt folks förslavande under den bolsjevikiska diktaturen. Den är ett skolexempel på hur den förljugna bolsjevismen i den proletära enhetens och enighetens namn kan leda till ett omedelbart nedtrampande av alla fri- och rättigheter och göra ett helt folk till trälar under maktsjuka politiska gangsterelement. Den är en maning till oss alla att se upp med vad som i verkligheten sker i det som synes ske.

Ovanstående uttalande slår fast, att den pågående utvecklingen till *statstotalism* och krig och således till ständigt nytt våldförande av *frihet* och *fred* helt måste tillskrivas det rådande stats- och regeringssystemet. Detta system har ådalagt sin fullkomliga oduglighet att inrikespolitiskt såväl som utrikespolitiskt ordna det fredens och frihetens samliv som är folkens innersta önskan. Så länge detta stats- och regeringssystem består finns det ingen utsikt till bevarandet av freden mellan folken och heller ingen möjlighet att åstadkomma ett samhälle på basis av fri socialism. Freden är i ständig fara och kriget står som ett ständigt hot mot mänsklighet, kultur

och framåtskridande. Den som inbillade sig att skapandet av socialistiska regeringar skulle förändra detta förhållande, måste helt lära om. Rysslands "socialistiska" regering har icke bidragit till stabilisering av freden och kan det icke heller eftersom den övertagit och fortsatt den gamla tsarismens imperialistiska expansionspolitik. Rysslands "socialistiska" regering är i dag lika aggressiv som Tysklands Hitler-regering var och är därför samma hot mot freden som denna. Icke heller det demokratiska regeringssystemet kan vara någon fredsgaranti. Vi såg hur Finlands demokratiska regering lyckades driva det finska folket in i kriget på Hitlers sida mot Ryssland. Det är själva regeringssystemet som är odugligt som instrument till fred.

Det är naturligtvis fullt riktigt, att det privatkapitalistiska systemet i och för sig leder till maktkamp, till erövring och krig. Men denna kapitalismens inneboende drift försvinner icke genom att privatkapitalismen undantränges av statskapitalismen som i Ryssland. Tvärtom förtätas och ökas riskerna för fredsbrott. Medan i det privatkapitalistiska samhället de kapitalistiska krafterna är splittrade och uppdelade och till följd därav icke hela den kapitalistiska expansionsdriften kan påverka regeringspolitiken i samlad klunga, så blir förhållandet ett helt annat hos statskapitalismen. Här har hela den kapitalistiska expansionsdriften blivit ett med regeringen. Här förekommer ingen söndersplittring av dessa krafter men väl en kapitalistisk kraftkoncentration som engagerar hela regeringen och därmed ökar regeringens aggressionsdrift. Statskapitalismen ökar faran för krigiska sammanstötningar mellan staterna. Så länge stat och regering har hand- och halsjärnsrätt över undersåtarna och har alla medel att genom terror och driva dem ut i krig för privatkapitalistiska eller statskapitalistiska intressen, så länge blir aldrig freden tryggad. Det är detta som säges ifrån i uttalandet och maktblocksbildningen i Öst och Väst får tjäna som illustrationsmaterial.

I det imperialistiska östblockets tjänst söker man nu engagera det internationella proletariatet under föregivande att detta block representerar de socialistiska strävanden som är proletariats. Emot denna lögn tar uttalandet bestämt avstånd. Att spänna det internationella proletariatet för den ryska bolsjevismens triumfvagn leder icke till frihet utan till slaveri, och det leder icke till socialism utan till statskapitalism, den vidrigaste av alla former av kapitalism. Tjeckoslovakien är det senaste offret. Och vidare säger uttalandet: "SAC är för sin del beredd att med alla de medel som står den till buds uppta en beslutsam kamp mot kommunismen och de krafter som arbetar för att låta Sverige dela det öde som vederfarits Tjeckoslovakien och andra stater i östra Europa."

Och det lägger därtill följande viktiga deklaration: "När man från kommunistiskt håll demagogiskt talar om arbetarklassens enhet förklarar vi, att det icke kan finnas någon enhet eller enighet mellan oss och en riktning som målmedvetet och systematiskt strävar att upprätta sin egen diktatur över alla andra riktningar och rörelser."

Och det säges klart ifrån, att "kommunismens seger är socialismens död", varför det måste vara syndikalisternas uppgift att öppet bekämpa bolsjevismen. Detta är så mycket mera nödvändigt, som de bolsjevikiska partierna fungerar som femte kolonner i rysk tjänst, på samma sätt som nazismen hade sina femte kolonner. Logiskt leder de bolsjevikiska partiernas subordinationsförhållande under Moskva till att göra landsförråderiet till en plikt. Land efter land har i östra Europa förvandlats till ryska satelliter med hjälp av de femte kolonner som konstituerats av de bolsjevikiska partierna, och om inte femte bolsjevikkolonnen i Sverige ännu kunnat göra sina ryska uppdragsgivare samma tjänst, så är det icke på grund av bristande vilja utan på grund av bristande förmåga. Kolonnen har ännu inte ens fått fast fot inom regeringen, men den har länge kastat långtansfulla blickar på taburetterna. Det är nödvändigt att se till, att femte kolonnen icke ytterligare växer till i det här landet utan i stället krymper samman. Ett omfattande upplysningsarbete är av nöden.

Moskva strävar efter att göra sig Europa underdånigt på samma sätt som Hitler eftersträvade detta mål. Det har gjort stora framsteg i Östeuropa och kommer sannolikt att göra fler. Framgångarna i Västeuropa har däremot icke varit anmärkningsvärda. Man skulle snarare kunna säga, att bolsjevismen här tränges tillbaka. Tack vare myten om arbetarnas absoluta plikt till enhet och enighet hade det lyckats bolsjevikerna att få ledningen över den franska arbetarrörelsen. De hade de fackliga organisationerna så i sina händer, att de gång på gång kunde kommendera arbetarna till arbetsnedläggelser och generalstrejker för främjandet av sina partipolitiska intressen. Slutligen brast enhetsmytens såpbubbla och arbetarna vägrade att längre låta sig kommenderas till partipolitiska arbetsnedläggelser. De gick ännu längre, de bröt sig ut ur den av bolsjevikerna kontrollerade LO och bildade en ny samtidigt som stora skaror strömmade över till syndikalisternas LO. Det var slut enhetsmytens herravälde över sinnena. Bolsjevikernas grepp lossnade. Deras tillbakagång började och i dag är de icke längre i stånd att parasitärt profitera på sammanhållningsdogmen. Även för de franska arbetarna blev det klart,

att arbetarna icke kan ådagalägga någon solidaritet med den femtekolonn som "strävar att upprätta sin egen diktatur över alla andra riktningar och rörelser". En liknande utveckling är sannolikt att motse för Italiens vidkommande. Men det finns inga garantier för att icke vinden än en gång kan vänad sig och bolsjevismen åter kan börja gå framåt i Västeuropa.

Likväl torde man som sannolikt kunna säga, att bolsjevismen icke kommer att avgå med seger ur den tvekamp mellan demokrati och bolsjevikisk diktatur som nu etablerats. Men det finns inte någon garanti för att icke så kan ske. Om så olyckligt skulle vara, blir Europa fullproppat med bolsjevikiska koncentrationsläger. Vi ser dem redan i den ryska zonen i Tyskland, där Sovjet övertagit den nazistiska regimen över Buchenwald och andra koncentrationsläger. Europa kommer dessutom att bli fullproppat med tvångsarbetsläger vilka ryssarna också börjat upprätta i tyska östzonen. Det kommer inte att finnas föreningsfrihet, yttrandefrihet, pressfrihet. Privatkapitalismen blir ersatt med statskapitalism och staten blir monopolarbetsköpare som fastställer arbetslöner, förbjuder strejker och inför rysk livegenskap. Löneslaveriet fortsättes. En ny herreklass uppstår men klassväldet bevaras. Ett människoliv blir inte mera värt än en kråkas. Polisvälde och godtycke blomstrar. Oppositionen likvideras genom olika metoder och bland dessa metoder kommer sannolikt deporteringen till Sibirien att bli en. När ryssarna "befriade" Polen deporterades enligt polska beräkningar en miljon polacker. Skolan göres till en uppfostringsanstalt för slavsinn. Kulturen likriktas och all konstnärlig verksamhet inriktas på lovprisandet av den nya herreklassen. Det är vad som väntar Europas folk. Hela Europa blir en tvångsarbetsanstalt och all frihet trampas under fötterna. Ett sådant välde kan komma att bestå kanske under århundraden. Den ryska mönsterstaten har redan 30 år på nacken.

Inför sådana perspektiv måste varje förnuftig människa kunna säga sig själv: bättre med en ofullkomlig demokrati än en fullkomlig despoti. Ty en ofullkomlig demokrati finns det möjligheter att förändra och förbättra medan ett bolsjevikiskt herravälde av sina anhängare betraktas som slutpunkten av all utveckling. Det bör inte vara svårt för den enskilde att välja.

Det Anarkistiska Biblioteket

Albert Jensen
Ett syndikalistiskt dokument
1948

Syndikalismen #2 1948 Årgång 9

sv.anarchistlibraries.net